

Με το χαμόγελο στα χείλη...

Με το χαμόγελο στα χείλη πηγαίνουν πάντα οι στρατιώτες στον πόλεμο. Κι αν δεν βλέπετε ακόμα το μέτωπο μπροστά σας μην ανησυχείτε. Τα χαρακώματα του 20ου αιώνα έχουν αντικατασταθεί από διάχυτες συγκρούσεις, στρατιωτικές εμπλοκές και επεισόδια, σοκ και δέος βομβαρδισμούς και παρατεταμένες ανθρωπιστικές επεμβάσεις. Αυτά ήταν γνωστά. Όμως γνωστό έγινε επίσης πως την *Αραβική Άνοιξη* διαδέχτηκαν διαδοχικά πραξικοπήματα στα κράτη της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής. Την *Πορτοκαλί Επανάσταση* στην Ουκρανία διαδέχτηκε ένας παρατεταμένος εμφύλιος πόλεμος, που με τη σειρά του τον διαδέχτηκε η Ρωσική *ειδική στρατιωτική επιχείρηση* που με τη σειρά της οδήγησε σε μια διετή παγκόσμια σύρραξη πάνω στο Ουκρανικό έδαφος. Το Τουρκικό κράτος αντιμετώπισε ένα πραξικόπημα και μια απόπειρα αυτονόμησης των ανατολικών περιοχών του. Το Ισραήλ διαρκώς σκληραίνει την απαρτχάιντ πολιτική του. Και αναφερόμαστε εδώ μόνο στα μεγάλα γεγονότα που αφορούν την στενή γειτονιά του ελληνικού κράτους, γιατί δίπλα σε αυτά θα μπορούσαμε να προσθέσουμε επιγραμματικά: πραξικόπημα στο Πακιστάν, διαμάχη για την Ταϊβάν, συγκρούσεις στο βόρειο Ιράν, εμφύλιος πόλεμος στην Υεμένη, πόλεμος στο Σουδάν, συγκρούσεις στη Λιβύη, επικράτηση των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν κ.ο.κ. Είναι σαφές λοιπόν πως τα διάχυτα επεισόδια, οι ανθρωπιστικές επεμβάσεις κλπ έχουν αρχίσει να πυκνώνουν και να δίνουν όλο πιο έντονα τον τόνο με τον οποίο χτυπάει η ροή των γεγονότων. Και εμείς συνεχίζουμε χαμογελαστοί και χαμογελαστές.

Ομολογούμε πως κάποιες φορές το δικό μας χαμόγελο είναι κάπως ειρωνικό. Και κάπως έτσι αντιμετωπίζουμε τα χαμόγελα και τα δάκρυα όσων με πάθος συζητούν και θα συζητούν για τις απερχόμενες και τις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις. Την έπαρση των λεγόμενων δεξιών και την μελαγχολία των λεγόμενων αριστερών, που καθώς ανεβάζουν τους τόνους, όλοι μαζί, μας μπλέκουν πιο βαθιά στις δίνες του παγκόσμιου πολέμου. Θα μας πείτε: περνάτε μέσα από ανοιχτές πόρτες. Και θα απαντήσουμε: ναι, αλλά δείτε που είναι ελάχιστοι/ες που προσπαθούν να το κάνουν αυτό. Κι αυτό συμβαίνει απλά και μόνο γιατί η *antifa* οργάνωση είναι προϋπόθεση για να δει κανείς/καμία τον κόσμο. Γιατί η *antifa* οργάνωση μας επιτρέπει να μη συμπάσχουμε με το δράμα της ελληνικής αριστεράς, να μη νιώθουμε την ανάγκη να συμμετάσχουμε στα γεγονότα και τα κινήματα που αυτή δημιουργεί, να θεωρούμε ένα διαρκές πρόβλημα τον ελληνικό εθνικισμό και τον ρατσισμό της ελληνικής κοινωνίας και να αντιλαμβανόμαστε το ελληνικό κράτος ως καπιταλιστικό κράτος. Να, λοιπόν, γιατί ενώ όλοι δείχνουν προς την εκλογές και σοκάρονται με το εκλογικό αποτέλεσμα, το *antifa* πρέπει να βρίσκει την ψυχραιμία και την υπομονή και να κοιτάζει προς τον πόλεμο.

Και πώς το κάνει αυτό; Έχει έρθει η στιγμή να παραθέσουμε κάποιες μεθοδολογικές αρχές που πάντοτε πρέπει να στριφογυρίζουν στο μυαλό μας:

- α) το ελληνικό κράτος είναι καπιταλιστικό κράτος,
- β) τα καπιταλιστικά κράτη σχεδιάζουν για τα συμφέροντα των αφεντικών που έχουν πρόσβαση στους μηχανισμούς τους,
- γ) δεν ακολουθούν εντολές, σχεδιάζουν σχετικά αυτόνομα από τα

αφεντικά αξιοποιώντας την ιστορική τους πείρα μέσα στην ειρήνη και τον πόλεμο,

δ) τα αφεντικά πάντα διεκδικούν μεγαλύτερη επιρροή και ανταγωνίζονται το ένα το άλλο,

ε) τα κράτη οργανώνουν αυτόν τον ανταγωνισμό ταυτόχρονα προς το εσωτερικό και προς το εξωτερικό τους,

στ) η οργάνωση του ανταγωνισμού των αφεντικών προς τα μέσα λέγεται κράτος πρόνοιας και αστυνομία και η οργάνωση του ανταγωνισμού προς τα έξω λέγεται εξωτερική πολιτική και εθνικά θέματα δηλ. Ιμπεριαλισμός,

ζ) το ελληνικό κράτος ως καπιταλιστικό κράτος είναι και ιμπεριαλιστικό

η) το ελληνικό κράτος ως ιμπεριαλιστικό κράτος συμμετέχει στον διεθνή πόλεμο και στη διεθνή ειρήνη, σχεδιάζοντας και προσπαθώντας να επιβάλει ευνοϊκές συνθήκες για την διευρυμένη αναπαραγωγή των ελληνικών αφεντικών τα οποία και εκπροσωπεί.

Και κάτι ακόμα:

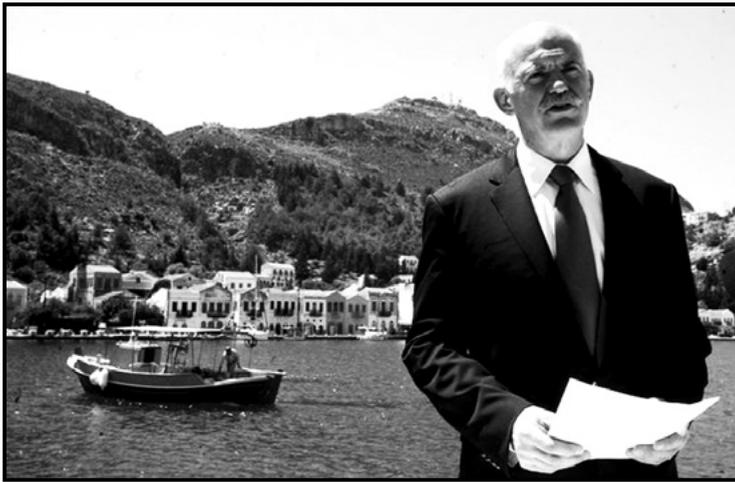
- α) τα έθνη δεν υπάρχουν,
- β) τα έθνη είναι κινήσεις που ζητούν από τα κράτη να σχεδιάσουν καλύτερα την εσωτερική και την εξωτερική τους πολιτική, ώστε όσοι συμμετέχουν σε αυτά να έχουν περισσότερα δικαιώματα,
- γ) συνεπώς, δεν υπάρχουν έθνη, υπάρχει εθνικισμός,
- δ) ο εθνικισμός έχει δύο όψεις: 1. το κράτος πρέπει να οργανώνει την εκμετάλλευση της εργασίας των Άλλων με πιο βίαιο τρόπο, 2. το κράτος πρέπει να διευρύνει την ισχύ και την επιρροή του απέναντι στα άλλα κράτη ώστε να μπορούν να υπάρχουν περισσότερα δικαιώματα στο εσωτερικό του.

Σας θυμίζουν κάτι όλα τα παραπάνω; Εμάς ναι, και είναι οι λόγοι για τους οποίους υποστηρίζουμε πως όλοι μαζί οι αριστεροδεξιοί υποψήφιοι έχουν ένα κοινό πρόγραμμα για το ελληνικό κράτος κι αυτό είναι εθνικιστικό και ιμπεριαλιστικό. Κι αυτό με τη σειρά του σημαίνει, την περίοδο στην οποία γράφουμε, ένα απλό πράγμα που συμπυκνώνεται εξαιρετικά στην αφίσα που τύπωσε και κόλλησε τον Ιούνιο του 2023 το *Antifa Lab*:

ΠΟΙΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ; ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΧΕΙ ΠΟΛΕΜΟ!

Η γραμμή της γεωπολιτικής αποσταθεροποίησης

«Κυριακή 2 Μαρτίου 1941 [...] Είμαστε εδώ, στην πιο προχωρημένη θέση του Μετώπου, με επιθετικές διαθέσεις, κι όμως οχυρωνόμαστε; Αυτό είναι, λοιπόν, το "θα τους πετάξουμε στη θάλασσα ως το Πάσχα;" [...] Μια πελώρια κουλούρα σύρμα αγκαθωτό, τυλιγμένο σε ξύλινο καρούλι, βάρους ως 30 οκάδων, γιομάτη λάσπη [...] που τόσο άνθρωποι αγκομαχάμε ν' ανεβάσουμε σ' ένα άγνωστο σημείο τόσα χιλιόμετρα σύρμα, να φράξουμε βράχους και χερσότοπους [...].»

Εικόνα 1. Ο Γιώργος Παπανδρέου στο Καστελόριζο: ενώ αυτός έδειχνε την ΑΟΖ οι αριστεροί κοιτούσαν τα μνημόνια.

Ίσως το παραπάνω απόσπασμα σας ξενίζει. Έρχεται από πολύ μακριά αλλά διατηρεί μια περιέργη επικαιρότητα. Είναι απόσπασμα από το ημερολόγιο του Δημήτρη Λουκάτου, καθηγητή Πανεπιστημίου που πολέμησε με τον Ελληνικό στρατό το 1940-41 στην Αλβανία. Ο Λουκάτος απορεί: πως είναι δυνατόν να σταματάμε; Η απάντηση είναι γνωστή: έτσι μπαίνουν τα κράτη στον πόλεμο. Μπαίνουν για να διεκδικήσουν τα συμφέροντα τους, να διευρύνουν την ισχύ τους και να διεκδικήσουν κάτι που θα ενισχύσει τα αφεντικά τους. Ολόκληρο Αλβανικό Έπος για να μπει ένα ρολό σύρμα; Ίσα ίσα για να πάει το ελληνικό κράτος τα σύνορα του παρακάτω. Γι' αυτό μπαίνουν τα κράτη στον πόλεμο. Δεν μπαίνουν ούτε για τις αξίες τους, ούτε για τους συμμάχους τους. Μπαίνουν για να διεκδικήσουν περισσότερη ισχύ. Και κάτι ακόμα εξίσου σημαντικό: καπιταλιστικά κράτη όπως το ελληνικό έχουν την αναταραχή και τον πόλεμο περασμένες στο dna τους, στην ιστορική τους μνήμη. Δηλαδή, όποτε οσμίζονται πόλεμο τρέχουν να απλώσουν νέα συρματοπλέγματα.

Στα δικά μας τώρα. Θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε από το ηρωικό Καστελόριζο και τον Γιώργο Παπανδρέου το 2010 που μαζί με την εμπλοκή του ΔΝΤ στη διαχείριση της κρίσης του ελληνικού κράτους, ανακοίνωνε παράλληλα και τον δεκαετή πλέον αγώνα για την ελληνική ΑΟΖ που μέσω Καστελόριζου θα έφτανε μέχρι την Κύπρο και το Ισραήλ. Αλλά το πράγμα πάει πολύ μακριά, εμείς δεν έχουμε τόσο χώρο κι εσείς δεν έχετε τόσο υπομονή. Θα το πιάσουμε λοιπόν από λίγο πιο κοντά. Οι δηλώσεις που ακολουθούν αφορούν την ιστορική πλέον εμπλοκή του ελληνικού κράτους σε τρία- ακόμα- θερμά σημεία του παγκοσμίου πολέμου:

Έχουμε καταδικάσει με απερίφραστο τρόπο τη χρήση χημικών όπλων, που είναι απάνθρωπη και ειδικώς έγκλημα, παραβιάζει αυστηρούς κανόνες του Διεθνούς Δικαίου και άρα πρέπει να υπάρξει μια διεθνής απάντηση στο όνομα της νομιμότητας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων»

Ε. Βενιζέλος, Ελευθεροτυπία, 29.08.2013

Ο Βαγγέλης Βενιζέλος δέχθηκε ερωτήσεις για «τη συμμετοχή ναζιστών στην ουκρανική κυβέρνηση», την υποστήριξη και συμμετοχή επισήμων της ΕΕ στις διαδηλώσεις κατά του Β. Γιανουκόβιτς και για τον «πραξικοπηματικό χαρακτήρα» της κυβερνητικής μεταβολής στο Κίεβο.

Εικόνα 2. Ο Βαγγέλης Βενιζέλος στο κοινοβούλιο αναφέρεται στον βομβαρδισμό της Συρίας για ανθρωπιστικούς λόγους.

Η ουκρανική κυβέρνηση επελέγη από το προϋπάρχον Κοινοβούλιο της χώρας και έχει αναγνωρισθεί από την ΕΕ, τον ΟΗΕ και τις περισσότερες κυβερνήσεις, απήντησε ο κ. Βενιζέλος και υποστήριξε ότι ο κ. Γιάτσεινιουκ θα γινόταν ούτως ή άλλως πρωθυπουργός, ακόμη κι αν εφαρμοζόταν η συμφωνία των τριών Ευρωπαίων υπουργών Εξωτερικών, αλλά θα γινόταν με βραδύτερο ρυθμό.

Ε. Βενιζέλος, Το Βήμα, 04.03.2014

Το αντάλλαγμα για την αεροπορική προστασία που θα παρέχουμε στη Βόρεια Μακεδονία είναι ένα: η σταθερότητα της περιοχής. Γι' αυτό και είμαστε έτοιμοι να αναλάβουμε την εναέρια αστυνόμευση στη Βόρεια Μακεδονία. Έχουμε ιδιαίτερη τεχνογνωσία στην αεροπορία και έχουμε την ικανότητα να εγγυηθούμε την ασφάλεια του εναέριου χώρου της Βόρειας Μακεδονίας. Το ΥΠΕΘΑ έχει στείλει ήδη προσχέδιο»

Α.Τσίπρας, Το Έθνος, 03.04.2019

Και στις τρεις περιπτώσεις βλέπουμε πως το ελληνικό κράτος είχε με έμφαση υποστηρίξει την πλευρά της γεωπολιτικής αποσταθεροποίησης. Στην πρώτη περίπτωση έτρεξε να υποστηρίξει τον βομβαρδισμό της Συρίας. Στη δεύτερη να υποστηρίξει μια κυβέρνηση που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Ανατολική Ουκρανία και την υποστήριξη των Ουκρανών νεοναζί. Ενώ στην τρίτη έτρεξε να διεκδικήσει το άπλωμα του στρατού του έξω από τα επίσημα σύνορά του. Μπορούμε να υποστηρίξουμε το ίδιο φυσικά και για τη μόνιμη και σταθερή υποστήριξη του Ισραηλινού κράτους- απαρτχάιντ, την συνεργασία με τη Χαούντα της Αιγύπτου, την αποστολή βλημάτων στη Σαουδική Αραβία, την υπεράσπιση του πραξικοπηματία Γουαϊντό στην πετρελαιοπαραγωγό Βενεζουέλα, την υποστήριξη του Χαφτάρ στην Ανατολική Λιβύη, την άρνηση του ελληνικού κράτους να παραδώσει του Τούρκους πραξικοπηματίες, την συνεχή υποστήριξη των Κούρδων της Τουρκίας και του Βορείου Ιράκ και φυσικά την τρέχουσα και σταθερή υποστήριξη της κυβέρνησης του Κιέβου, από την έναρξη της *ειδικής στρατιωτικής επιχειρήσης* μέχρι και σήμερα.

Θα μπορούσαμε να ασχοληθούμε με καθένα από τα παραπάνω στιγμιότυπα ξεχωριστά. Όμως τη στιγμή αυτή μας αφορά η γενική εικόνα. Μας αφορά το γεγονός πως μέσα στην πυκνή τελευταία δεκαετία το ελληνικό κράτος έχει τόσες εμπλοκές σε πολέμους όσοι είναι και οι πόλεμοι σε όλο το εύρος του πλανήτη. Σε όλα αυτά, αν παρατηρήσει κανείς/ καμία προσεκτικά, θα δει πως το ελληνικό κράτος βρίσκεται πάντοτε στην πλευρά της *αποσταθεροποίησης*.

Ας το κρατήσουμε αυτό. Βλέπετε η πύκνωση των πολεμικών επεισοδίων- θα τη δούμε παρακάτω συνοπτικά- μας πλησιάζει επικίνδυνα. Αν το Ιράκ και το Αφγανιστάν ήταν μακριά, η Αίγυπτος, η Συρία και η Λιβύη ήταν πιο κοντά αλλά τουλάχιστον σε άλλες ηπείρους, η Ουκρανία είναι τόσο κοντά ώστε οι Ουκρανοί φίλοι μας να φτάνουν στην Ελλάδα με τα τζιπ τους. Κι αν κι αυτό σας φαίνεται ακόμα μακριά, τα νέα από τα Βαλκάνια δεν είναι καθόλου

καλά. Ας μην κάνουμε όμως προβλέψεις. Υπάρχουν λόγοι που το ελληνικό κράτος εμπλέκεται στον παγκόσμιο πόλεμο που διεξάγεται.

Το ελληνικό συμφέροντα στον πόλεμο

Υπάρχουν λόγοι που το ελληνικό κράτος θέλει τον πόλεμο. Κάποιους από αυτούς τους είχαμε εισηγηθεί στην πολιτική εκδήλωση *Ιοί, Καύσιμα και Σφαίρες* σε συνεργασία με την *Εργατική Αντιφασιστική Δράση* και τους συμπεκνώνουμε παρακάτω:

α) Το ελληνικό κράτος πάντοτε σχεδιάζει με άξονα τα συμφέροντα των Ελλήνων εφοπλιστών. Και οι Έλληνες εφοπλιστές, σε μια συγκυρία στην οποία τα καύσιμα έχουν γίνει αντικείμενο σκληρού διεθνούς ανταγωνισμού βρίσκονται στην ευχάριστη θέση να μπορούν να διαπραγματεύονται ισχυρότερα ναύλα και υψηλότερη διεθνή στρατιωτική προστασία λόγω της θερμής πολεμικής συγκυρίας σε όλο τον πλανήτη. Το μικρό ελληνικό κράτος, με τη συγκεκριμένη γεωγραφική θέση, λοιπόν, μπορεί και συμμετέχει σε όλα τα στρατιωτικά επεισόδια του πλανήτη ακριβώς γιατί πρέπει να σχεδιάζει για τα συμφέροντα του τεράστιου σε εμβέλεια ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου.

β) Το ελληνικό κατασκευαστικό κεφάλαιο βρίσκεται επίσης σε ευνοϊκή θέση από την εμπλοκή του ελληνικού κράτους στον πόλεμο. Πέρα από την εμπλοκή του μέσα στο ευρύτερο στρατο-βιομηχανικό σύμπλεγμα, το ελληνικό κατασκευαστικό κεφάλαιο έχει αρκετές δουλειές τόσο στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, ειδικά στο Βόρειο Ιρακ, στο Ισραήλ, στην Αίγυπτο και την Ανατολική Λιβύη. Η υποστήριξη που προσφέρει το ελληνικό κράτος σε διαφορετικούς συμμάχους του, σε διαφορετικές περιοχές του πλανήτη, σχετίζεται με τη βοήθεια τους στην αναπαραγωγή του ελληνικού κατασκευαστικού κεφαλαίου, τόσο τη δεδομένη στιγμή - να λειτουργούν δηλαδή ως άτυποι φύλακες των εγκαταστάσεων του, όσο και για το μέλλον - να εμπλακεί δηλαδή στην ανοικοδόμηση ολόκληρων περιοχών.

γ) Η σημαντικότερη παράμετρος που καθορίζει τις δύο παραπάνω πτυχές της εμπλοκής του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο πόλεμο είναι η Κρίση. Η κρίση υπερσυσσώρευσης την οποία τα καπιταλιστικά κράτη προσπαθούν να διαχειριστούν εδώ και παραπάνω από μια δεκαετία ωθεί σε ολοένα και μεγαλύτερο βαθμό τον παγκόσμιο πόλεμο. Το ελληνικό κράτος στο βαθμό που το αφορά επιχειρεί να διαχειριστεί με πολεμικούς όρους την επιρροή του στην ανατολική μεσόγειο, αναζητώντας μια νέα προνομιακή θέση που έρχεται σε ευθεία ρήξη με την ανάπτυξη του Τουρκικού κράτους και την σταθερότητα του Συριακού. Ταυτόχρονα, η οπισθοχώρηση του ελληνικού χρηματοπιστωτισμού από τα Βαλκάνια το οδηγεί στην αναζήτηση μια νέας ισχύος στην περιοχή, τμήμα της οποίας υπήρξε η *Συμφωνία των Πρεσπών*, η εμπλοκή του στις εσωτερικές υποθέσεις του Αλβανικού Κράτους (βλ. την υπόθεση Φρέντι Μπελέρι), και η φυσικά η εμπλοκή του στον πόλεμο στην Ουκρανία.

Το εφοπλιστικό κεφάλαιο, το κατασκευαστικό κεφάλαιο και η διαχείριση της κρίσης από το ελληνικό κράτος είναι που μας οδηγούν όλο και πιο βαθιά στη *ζώνη του πολέμου*. Έχει σημασία, τώρα, να δούμε τους ειδικούς όρους, τους κανόνες εμπλοκής του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο πόλεμο.

Εικόνα 4. Η Συμφωνία των Πρεσπών: ο ελληνικός милитарισμός έφτασε στα βόρεια σύνορα της Βορείου Μακεδονίας.

Η ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο

Έχει σημασία τώρα να δούμε τους ειδικούς όρους της εμπλοκής του ελληνικού κράτους σε αυτή την πλανητική πολεμική συγκυρία, κατά την οποία κάποια κράτη στερούνται της κρατικής τους υπόστασης βλ. Ουκρανία, κάποια κράτη επανέρχονται ως κρατικές οντότητες από εκεί που βρίσκονταν υπό την απειλή οριστικής διάλυσης βλ. Συρία και κάποια κράτη συνασπίζονται και δημιουργούν νέους θεσμούς παγκόσμιας εμβέλειας βλ. Ομοσπονδία Ανατολικής Αφρικής.

Την ίδια στιγμή το ελληνικό κράτος ακολουθεί την παρακάτω στρατηγική:

α) Παντού και πάντα υπερασπίζεται το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο. Η πλέον εμφανής στιγμή του είναι το πρόσφατο βέτο στην Ε.Ε. στο τμήμα των κυρώσεων απέναντι στο ρωσικό κράτος που αφορά τις ελληνικές εφοπλιστικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται στη Ρωσία.

β) Εξοπλίζεται σαν αστακός. Αρνείται να στείλει κρίσιμο στρατιωτικό εξοπλισμό στην Ουκρανία με τις ευλογίες της ελληνικής αριστεράς βλ. S-300. Έχει αρκεστεί μέχρι στιγμής στην αποστολή κάποιων μεταγωγικών οχημάτων, αμυντικό εξοπλισμό και παλιά όπλα που δεν ήταν οργανικά ενταγμένα στον ελληνικό στρατό. Την ίδια στιγμή που εξοπλίζεται συνάπτοντας τεράστιες συμφωνίες με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία, μεγεθύνει και απλώνει διαρκώς τις στρατιωτικές βάσεις που υπάρχουν στην επικράτεια του και ενισχύει τον ρόλο των ναυπηγείων του στην παραγωγή στρατιωτικών πλοίων.

γ) Για τη στρατιωτική βάση της Αλεξανδρούπολης έχουμε γράψει αναλυτικά. Σημειώνουμε ξανά πως το ελληνικό κράτος τη χρησιμοποιεί ως ένα κρίσιμο γεωπολιτικό χαρτί, καθώς την έχει μετατρέψει σε έναν ικανό τρόπο να παρακάμπτονται τα στενά του Βοσπόρου για την πρόσβαση στα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη.

δ) Σταθερά επιχειρεί να προκαλέσει κάποιο χαμηλής έντασης στρατιωτικό επεισόδιο με το τουρκικό κράτος βλ. τον υβριδικό πόλεμο στον Έβρο (2020), την περίφημη επακούμηση (2020) και όλες τις συμπλοκές που έχουν έρθει στη δημοσιότητα ανάμεσα σε Έλληνες και Τούρκους λιμενόματσους, προκειμένου να δημιουργήσει σε πρώτο χρόνο διπλωματικά τετελεσμένα στην περιοχή και να ενισχύσει τις θέσεις του στην Ανατολική Μεσόγειο.

Εικόνα 3. Ο Βαγγέλης Βενιζέλος στην Ουκρανία αμέσως μετά το πραξικόπημα του 2014: το ελληνικό κράτος έχει συνέχεια.

Εικόνα 5. Η βάση της Αλεξανδρούπολης ένα από τα σημαντικότερα γεωπολιτικά εργαλεία του ελληνικού κράτους στον 21ο αιώνα.

ε) Διατηρεί την στρατιωτική εμπλοκή στην Βόρεια Μακεδονία, χωρίς όμως να επικυρώνει στο ελληνικό κοινοβούλιο τις διατάξεις της Συμφωνίας των Πρεσπών. Επιχειρεί να επέμβει στις εσωτερικές υποθέσεις του Αλβανικού κράτους και μέσω αυτού να παίξει ρόλο στις συγκρούσεις στην περιοχή του Κοσόβου.

Γίνεται προφανές από τα παραπάνω, πως το ελληνικό κράτος συμμετέχει στον παγκόσμιο πόλεμο διεκδικώντας τα δικά του στρατηγικά συμφέροντα: την αυξημένη επιρροή στην Ανατολική Μεσόγειο και την ηγεμονία στα Βαλκάνια. Αυτοί είναι κι αυτοί θα παραμείνουν οι όροι της εμπλοκής, και σε αυτές τις κατευθύνσεις θα δημιουργούνται γεγονότα.

Ας δούμε όμως λίγο καλύτερα ποια είναι τα σημεία της άμεσης πολιτικής μας συγκυρίας που συγκροτούν τη ζώνη του πολέμου. Ας δούμε, δηλαδή, το περιβάλλον μέσα στο οποίο το ελληνικό κράτος αναπτύσσει την στρατηγική του.

Η διεθνής συγκυρία

Ας κάνουμε για λίγο μια προσπάθεια να δούμε τον κόσμο χωρίς την Ελλάδα. Να δούμε τη διεθνή συγκυρία ώστε να αντλήσουμε από εκεί τα γεγονότα που αποδεικνύουν την κλίμακα στην οποία καλείται να παίξει το ελληνικό κράτος. Θα το κάνουμε εν είδη ανεπτυγμένων σημείων και τίτλων:

α) Νίκη του Τ. Ερντογάν στις εκλογές παρά την ευρεία υποστήριξη αρκετών ευρωπαϊκών κρατών στον Κιλιτζάρογλου .

β) Δημιουργία μιας ζώνης εμπορικής συνεργασίας στην οποία συμμετέχει ταυτόχρονα το Ιράν, η Κίνα και η Σαουδική Αραβία.

γ) Στασιμότητα στην ένταξη της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ μετά το κόλλημα του τουρκικού κράτους, με τις συζητήσεις να έχουν μεταφερθεί για τον Ιούλιο.

δ) Έντονες συζητήσεις για τη δημιουργία μιας μεγάλης ομοσπονδίας κρατών στο κεντρικό - ανατολικό μέρος της Αφρικής. Την Ομοσπονδία της Ανατολικής Αφρικής την απαρτίζουν το Μπουρουντί, το Κονγκό, η Κένυα, η Ρουάντα, η Ουγκάντα, το Νότιο Σουδάν και η Τανζανία. Η ομοσπονδία αυτή φιλοδοξεί να γίνει ένα από τα μεγαλύτερα σε πληθυσμό και έκταση κράτη στον κόσμο.

Εικόνα 6. Ο περίφημος καβγάς Δένδια- Τσαβούσογλου on camera. Τα εθνικά θέματα, ο αντωναρισμός με την Τουρκία και η ηγεμονία στη Βαλκάνια είναι οι κανόνες εμπλοκής του ελληνικού κράτους στον πόλεμο.

ε) Η Αίγυπτος προτάθηκε να γίνει μέλος των BRICS.

στ) Η Ουκρανική εαρινή ή θερινή αντεπίθεση έμεινε στα χαρτιά. Και ο Ρωσικός στρατός συνεχίζει να έχει επιτυχίες στην Ουκρανία μετά την επικράτησή του στο Μπαχμούτ.

ζ) Η διαμάχη μεταξύ της ηγεσίας των ρωσικών ενόπλων δυνάμεων και της Wagner Group δεν έγινε εμφύλιος πόλεμος ή πραξικόπημα όπως πολύ θα ήθελε το BBC και ο Guardian- το αστείο είναι πως τα media συνεχίζουν να το αποκαλούν έτσι- αντίθετα, ύστερα από την παρέμβαση του προέδρου της Λευκορωσίας Λουκασένκο, τα στρατόπεδα της Wagner μεταφέρθηκαν στη Λευκορωσία- μόλις 100 χλμ από το Κίεβο- και αρκετοί από τους στρατιώτες της εντάχθηκαν στον ρωσικό στρατό.

η) Η ένταση μεταξύ Μολδαβίας και Υπερδνειστερίας συνεχίζεται καθώς η κυβέρνηση της Μολδαβίας καταγγέλει τη ρωσική εμπλοκή στην επικράτειά της.

θ) Το Κοσσυφοπέδιο βρίσκεται σε παρατεταμένη ένταση, με άτακτες συγκρούσεις ανάμεσα στους Σέρβους και τους Αλβανούς κατοίκους του.

ι) Στη Λετονία έχουν γίνει συχνόι πλέον οι εμπρησμοί εξοπλισμού του ΝΑΤΟ.

κ) Η Συρία επανήλθε στην Arab League.

λ) Το Ισραήλ συνεχώς βαθαίνει την απαρτχάιντ πολιτική του απέναντι στους Παλαιστίνιους, ενώ βρίσκεται σε διαρκώς εμπόλεμη κατάσταση με το Ιράν. Ταυτόχρονα, ένταση υπάρχει και στα υψίπεδα του Γκολάν.

μ) Η στρατιωτική ένταση γύρω από την Ταϊβάν συνεχίζεται, με πρωταγωνιστές τις ΗΠΑ και την Κίνα.

ν) Αναχαιτίστηκε η απόπειρα ανατίναξης των αγωγών που περνάνε κάτω από την Μαύρη Θάλασσα και προμηθεύουν με φυσικό αέριο την Τουρκία και την Ουγγαρία. Στην επιχείρηση ανατίναξής τους πέρα από τον Ουκρανικό στρατό, συμμετείχαν επιμελητειακά drones που είχαν πετάξει από βάσεις του ΝΑΤΟ στην Ιταλία.

Βάλαμε πολλά, θα μπορούσαμε να βάλουμε άλλα τόσα και θέλουμε απλά να σας υπενθυμίσουμε πως όλα αυτά συμβαίνουν το διάστημα στο οποίο οι Έλληνες ασχολούνται με τις εκλογές και πιο ειδικά οι Έλληνες αριστεροί ασχολούνται με το Tik Tok και το Μητσοτάκη- δολοφόνη, Μητσοτάκη- κάθαρμα, Μητσοτάκη- γαμιέσαι κοκ. Την ίδια στιγμή που το ελληνικό κράτος παίρνει θέση μέσα σε έναν πόλεμο που διαρκώς κλιμακώνεται.

Στο σημείο αυτό πρέπει να προσθέσουμε μια σημαντική παράμετρο. Οι αντίπαλοι του ελληνικού κράτους, δηλαδή τα άλλα κράτη της ευρύτερης περιοχής και όσα ακόμα ορθώνουν εμπόδια στα σχέδια των ελληνικών αφεντικών, φαίνεται να έχουν τον πρώτο λόγο στα επεισόδια που παραθέτουμε από πάνω. Δεν είναι μόνο η διαφανόμενη ήττα των #free_Ukraine

στρατευμάτων στην ανατολική Ευρώπη. Είναι ταυτόχρονα η ανασυγκρότηση του κράτους της Συρίας, η στροφή της Αιγύπτου στα κράτη των BRICS, ακόμα και η διαφαινόμενη αποχώρηση του Κυπριακού κράτους από το υπερεθνικιστικό σχέδιο του eastmed. Η αποτυχία των ελληνικών σχεδίων δεν πρέπει να μας καθυστεράει. Το αντίθετο. Καθώς το ελληνικό κράτος συναντά ισχυρό ανταγωνισμό στην περιοχή, αναδιπλώνεται και στρέφεται σε εμάς.

Η εσωτερική διάσταση της πολιτικής της αποσταθεροποίησης.

Ένα από μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε κατά την εναντίωση μας στα πολεμικά σχέδια του ελληνικού κράτους είναι πως αυτά μοιάζουν απόμακρα. Η συζήτηση μοιάζει δύσκολο να υπαχθεί στις πολιτικές ανάγκες της αντιφα οργάνωσης καθώς πολλές φορές οι εχθροί που εμφανίζονται μοιάζουν είτε πολύ ισχυροί, είτε πολύ απόμακροι, είτε και τα δύο. Και όμως. Ως Antifa Traverso έχουμε επιχειρήσει να περιγράψουμε τον πολεμικό μετασχηματισμό του ελληνικού κράτους μέσα στην σπείρα των κρίσεων που έχει προκαλέσει/ αντιμετωπίσει τις τελευταίες δεκαετίες ως *πολεμική οικονομία*. Την πολεμική οικονομία αντίστοιχα την έχουμε περιγράψει ως την απόπειρα συνολικής ρύθμισης των κοινωνικών ζητημάτων υπό την απόλυτη εποπτεία του ελληνικού κράτους. Έχουμε δει διαδοχικά:

α) την κρατικοποίηση των τραπεζών και τη μετατροπή τους σε γενικά λογιστήρια του κράτους,

β) τον κρατικό έλεγχο της αγοράς ενέργειας υπό την κωδική ονομασία *φορολόγηση των υπερκερδών* και την αντίστοιχη επιδότηση των λογαριασμών ρεύματος για την ιδιωτική κατανάλωση,

γ) την κρατικοποίηση των ζημιογόνων ιδιωτικών δομών υγείας με την κρατική στήριξη των ιδιωτικών κλινικών και την εμβολιαστική εκστρατεία,

δ) την κρατική ρύθμιση των τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης υπό την φαιδρή ονομασία *το καλάθι του νοικοκυριού* με τη συνοδεία του αντίστοιχου pass,

ε) την κρατική ρύθμιση του στεγαστικού ζητήματος με την επιβολή άτυπου ενοικιστασίου την περίοδο των lockdown και με την παροχή κρατικά εγγυημένων δανείων,

στ) την κρατικοποίηση της μαφίας και του εγκλήματος με τα διαδοχικά ξεκαθαρίσματα λογαριασμών που δείχνουν πέρα από το άνοιγμα των δουλειών προς την αγορά των καυσίμων και την απόπειρα σχεδόν μονοπωλιακής εμπλοκής του κράτους και των μυστικών υπηρεσιών του στην οργάνωσή τους,

ζ) την κρατικοποίηση της παιδικής πρόνοιας, μέσω της επίθεσης στους μη- κρατικούς θεσμούς που εμπλέκονται στην παιδική προστασία,

η) την κρατικοποίηση του πολέμου ενάντια στους μετανάστες/τριες στα σύνορα καθώς το ελληνικό κράτος φαίνεται πως προσπαθεί να απαλλαχθεί

από τη frontex κι από τις μκο ώστε να αναλάβει κατά αποκλειστικότητα την είσοδο των μεταναστών/τριών εργατών/τριών στην Ευρώπη.

Η λίστα αυτή θα μπορούσε να μεγαλώσει κι άλλο. Πιστεύουμε, όμως, πως αυτό που θέλουμε να πούμε γίνεται εξαιρετικά σαφές. Το ελληνικό κράτος, καθώς βαθαίνει την εμπλοκή του στον παγκόσμιο πόλεμο, επιχειρεί να πειθαρχήσει και να ελέγξει την εργατική τάξη. Παρακάμπτει την πειθώ και περνάει στην ωμή προσταγή.

Η ANTIFA ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο πόλεμος έχει γίνει κατά κάποιο τρόπο τετριμμένος. Ίσως αυτή να είναι μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετωπίζουμε. Οι βομβαρδισμοί, οι πολεμικές συρράξεις, ακόμα κι αυτές που γίνονται στα σύνορα του ελληνικού κράτους έχουν γίνει τόσο συχνές που έχουν μετατραπεί σε ένα σταθερό μοτίβο της καθημερινότητάς μας. Ο παγκόσμιος πόλεμος είναι τόσο κοντά μας που έχει γίνει ρουτίνα. Τέτοια ρουτίνα που δεν εμφανίζεται στις τηλεοράσεις, εκτός αν πρόκειται να συμβεί κάποια αλλαγή στην εθνική στρατηγική. Τότε τα εθνικά θέματα εμφανίζονται σε μια διαλεκτική μεταξύ τουρκικής προκλητικότητας και εθνικής μειοδοσίας, μας απασχολούν για λίγο και μετά ξεχνιούνται.

Η antifa οργάνωση που θέλει να φωνάξει: «Ποιές εκλογές; Το κράτος μας σχεδιάζει για τον πόλεμο!» πρέπει λοιπόν να μπορεί, κάτω από τους τόνους της κυρίαρχης- αριστερής- ιδεολογίας, να αντιλαμβάνεται τους ιμάντες που συνδέουν τα πολεμικά επεισόδια και την πύκνωσή τους στην άμεση σφαίρα επιρροής του ελληνικού κράτους. Το ελληνικό κράτος περνάει αργά και σταθερά στη ζώνη του πολέμου. Και η συμμετοχή του στον πόλεμο είναι αυτή που καθορίζει την πολιτική στο εσωτερικό της επικράτειάς του.

Γι' αυτό, είναι περισσότερο απαραίτητο από ποτέ να συνθέσουμε την πλανητική συγκυρία με την ειδική εσωτερική συγκυρία: την κρατική πολιτική και την καθημερινότητα μας. Αυτή η σύνδεση γενικού και ειδικού είναι περισσότερο χρήσιμη από ποτέ, αν θέλουμε πρώτα να καταλαβαίνουμε τις κινήσεις του ελληνικού κράτους χωρίς να πέφτουμε στην παγίδα της *κεντρικής πολιτικής* και της *ιδεολογίας*. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος που διεξάγεται είναι ένα ζήτημα *άμεσης δράσης*. Άμεσης δράσης, αρχικά απέναντι στην πολεμική οικονομία, απέναντι δηλαδή στις υλικές προϋποθέσεις της συμμετοχής του ελληνικού κράτους στον πόλεμο και στη συνέχεια απέναντι στον ίδιο τον ελληνικό милитарισμό σε κάθε του εκδοχή. Αν σας φαίνεται μακρινό, δεν είναι. Μικρά βήματα φτιάχνουν διαδρομές χιλιάδων χιλιομέτρων. Η οργάνωση και η συνείδηση αρκούν για να μας φύγει το χαμόγελο από τα χείλη και μετά ποιός ξέρει τι μπορεί να συμβεί...

Εικόνα 7. Διαδήλωση στόμα-με-στόμα στα κάτω Πετράλωνα από το Antifa Community